

det dog ikke helt uden interesse, at den af Danmark tiltrådte FN-menneskerettighedserklæring (af 10. december 1948) i artikel 23 udtaler: »Enhver har ret til arbejde, til frit valg af beskæftigelse, til retfærdige og gunstige arbejdsvilkår og til beskyttelse mod arbejdsløshed«. Det må være rimeligt at overtræde artikel 23 i mindre omfang, end tilfældet har været de sidste 13 år.

Når man i ørerne har klingende især Socialdemokratiets uartikulerede helvedesfordømmelse af Fremskridtspartiets § 75-forslag, er det sorgmuntret at notere sig, at selveste socialdemokratiparadislandet Sverige i de sidste par generationer har haft en klar og stadig forstærket udviklingslinje, hvorefter man mere og mere har afvist at give arbejdsløse en sum penge og i stedet understreget, at de skal møde på arbejde. En ajourført 26 siders fremstilling heraf er udsendt i januar 1988 af Socialforskningsinstituttet, der gang på gang anvender formuleringer, som om de ligefrem på denne snobbebjerg havde smuglæst i det forkætrede § 75-forslag fra Fremskridtspartiet, hvis eksistens dog ganske forties, som i alle de finkulturelle embedsmandsredegørelser, som skatteyderne betaler for i så rigt overmål.

Vi Z-folk er da også helt på det rene med, at vi selv 17 år efter Focusaftenen stadig bryder hårdt og brutalt med vanetænkning blandt politikere, blandt embedsmænd og i organisationerne. Men disse vanetænkere har haft mere end rigelig tid til at afsløre deres evneløshed til at klare problemerne.

Kendsgerningerne har dømt dem i en sådan grad, at tiden nu er inde til at prøve noget helt nyt. Og perioden efter 30. januar 1971 har jo uforbeholdent og ubortfortolkeligt givet Fremskridtspartiet ret i alt, hvad vi hele tiden har sagt.

Det vil alligevel være velkomment med hundredevis af mere eller mindre kløgtige indvendinger og forbedringsforslag til netop de formuleringer, Fremskridtspartiet er nået frem til, men ved udformningen heraf må man hele tiden være meget opmærksom på, at man ved at forbedre ud fra én synsvinkel måske gør lovforslaget alt i alt dårligere ud fra andre. For eksempel ved at forvolde mængder af øget gold administration. Og nødigst af alt skulle debatten på dette samfundsvigtige område afspore i den sædvanlige masse af tomme injurier og ufrivillige eller vildledende misforståelser. Først når man har sat sig grundigt ind i lovforslaget, kan man med sømmelighed deltage i drøftelsen af det.

Andre samlede forslag til totalt at afskaffe de miserable forhold på arbejdsløshedsunderstøttelsesområdet foreligger ikke. Det bør derfor blive en folkesag at få gennemført lovforslaget. Udbredelsen deraf fortjener mindst 100 gange den opmærksomhed som den,

der blev ofret på den socialistforvirrede fattiggørelsesbog »Oprør fra midten« (1978).

Fra dens hensygnen som det tomme flop, den er, burde de mediefolk, der afgør, hvad den danske debat skal handle om, lære at skaffe sig deres forsyninger fra det holdbare, vitaminfyldte Fremskridts-lager, hvorfra nærværende lovforslag stammer.

Vi skal ikke lade os skræmme væk fra rette spor. Hverken af de andre partiers hetz mod os eller af mediernes (og embedsmændenes) fortielser af ethvert gedigent bidrag til løsning af alvorlige samfundsproblemer.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte paragraffer

Til § 1, stk. 1

1) I hver eneste kommune forefindes uendelige mængder af arbejde, som trænger til at blive udført. Arbejdsløshedsproblemet går derfor alene ud på, at det ikke økonomisk kan hænge sammen at beskæftige arbejdskraft, når den koster for stor en udgift. Det er enormt vigtigt, at prisen på arbejdskraft ikke forveksles med den løn, som den arbejdende oppebærer efter kildeskattetræk m.v. Der er himmelvid forskel på prisen på arbejde, set dels fra arbejdstager, dels fra arbejdsgiverside. Arbejdstageren reagerer efter værdien af, hvad han kan købe for beløbet, han reelt får udbetalt. For arbejdstageren er reallønnen således den bruttopris, som arbejdsgiveren må betale.

For virksomheden udgør prisen på arbejdskraft udover de kroner, den enkelte lønmodtager skal have udbetalt, eksempelvis statsafgiften (= kildeskattebeløbet) + administrationsomkostninger ved at beskæftige lønmodtagere + salgsmkostninger ved at få produktionen solgt + diverse forsikringer + finansiering + en række andre afgifter, for eksempel en række såkaldte sociale ydelser, bedriftssundhedsforetagender og opfyldelse af diverse statistik- og indberetningsbyrder og af mere eller mindre nødvendige krav til arbejdsstedets indretning og komfort.

For de arbejdsløse vil det offentliges udgift til arbejdskraften imidlertid ligge nær ved nul. Dagpengeydelsen skal nemlig under alle omstændigheder bestrides. som det hedder i kapitel V i vismandsrapporten fra maj 1981: Hvis alternativet er ledighed, vil selve arbejdskraftanvendelsen ... set fra et samfundsekonomisk synspunkt være gratis«.

Men det må hamres fast med syvtommersøm, at denne betragtning alene er korrekt, når der – som i nærværende lovforslag – er tale om dag til dag-arbejdsforhold. Hvis de arbejdsløse sluses ind i mere varige ansættelsesforhold og understøttelsen følger med som tilskud til en del af lønnen, skævrer benyttelsen af Danmarks mest betydningsfulde økonomi-